

Giới được xem chỉ thiện..,

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một Bà-la-môn thử thách giới đức. Vị này sống dựa vào vua Kosala, thọ Ba quy y, giữ Năm giới không sai phạm và thông suốt ba tập Vệ-đà. Vua nghe rằng đây là một người có giới đức và đối xử rất kính trọng. Vị Bà-la-môn ấy suy nghĩ: “Vua kính trọng ta hơn các vị Bà-la-môn khác, và đặt ta vào địa vị đạo sư tối thượng. Nhưng vua kính trọng ta là do thiện sanh, dòng họ, gia đình, quốc độ, nghề nghiệp thành đạt của ta, hay là do giới đức của ta? Ta hãy đem ra thử thách”.

Một hôm, sau khi đi hầu vua, vị ấy trở về nhà, và không hỏi ai, đã lấy một đồng tiền vàng tại quây của người giữ tiền. Người giữ tiền, vì kính trọng vị Bà-la-môn, ngồi yên không nói gì. Ngày kế tiếp, người ấy lấy hai đồng tiền vàng. Người giữ tiền vẫn chịu đựng như trước. Ngày thứ ba, người ấy lấy một nắm đồng tiền vàng. Người giữ tiền nói:

- Hôm nay là ngày thứ ba, ông đánh cắp tài sản của vua.

Rồi anh ta la lên ba lần:

- Ta đã bắt được tên ăn trộm tài sản của vua!

Người ta chạy từ nhiều phía đến và nói:

- Từ trước cho đến nay, ông giả bộ có đức hạnh!

Họ đánh người ấy hai ba đấm, trói lại và dắt đến trước vua. Lòng đầy buồn phiền, vua nói:

- Nay Bà-la-môn, sao ông lại làm ác giới, ác hạnh như vậy? Hãy đem nó đi và xử tội theo lệnh ta.

Vị Bà-la-môn nói:

- Thưa Đại vương, tôi không phải là người ăn trộm.

- Vậy sao ông lấy đồng tiền vàng ở quây của người giữ gia sản của ta?

- Vì ngài đối xử với tôi rất mực cung kính, nên tôi làm như vậy để thử xem ngài hết sức kính trọng tôi vì thiện sanh... của tôi hay là vì giới đức. Nay tôi được biết một cách chắc chắn rằng, vì giới đức mà ngài đối xử với tôi rất kính trọng, chứ không phải do thiện sanh... Do đó tôi kết luận: Trong đời này, giới là tối thượng, giới là đệ nhất. Tôi cũng biết rằng tôi không thể nào thành tựu giới này một cách tốt đẹp, khi tôi còn sống trong nhà, thọ hưởng các dục lạc uế nhiễm. Hôm nay, tôi sẽ đi đến Kỳ Viên và sẽ xin xuất gia với bậc Đạo Sư. Xin Đại Vương cho phép tôi xuất gia.

Sau khi được vua chấp thuận, vị ấy đi đến Kỳ Viên. Các bạn bè thân quyến hội họp lại, không thể ngăn chặn lại vị ấy được, nên đi trở về. Vị ấy đi đến bậc Đạo Sư, xin phép xuất gia. Sau khi được xuất gia và thọ đại giới, với sự tu hành không ngừng nghỉ, tăng trưởng Thiên quán, vị ấy chứng quả A-la-hán, rồi đi đến bậc Đạo Sư và nói lên chánh trí của mình:

- Bạch Thế Tôn, con xuất gia đã được quả tối thượng này.

Lời tuyên bố về chánh trí của vị ấy được chúng Tỷ-kheo biết đến. Một hôm, tại Chánh pháp đường, các Tỷ-kheo ngồi họp, tán thán công đức của vị ấy như sau:

- Thưa các Hiền giả, vị này Bà-la-môn hầu cận của vua, muốn thử thách giới đức của mình, rồi từ già nhà vua rồi xuất gia, cuối cùng chứng quả A-la-hán.

Bậc Đạo Sư đến và hỏi:

- Nay các Tỷ-kheo, nay các ông đang ngồi bàn luận câu chuyện gì?

Khi được nghe câu chuyện ấy, bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỷ-kheo, không phải chỉ nay người Bà-la-môn này, sau khi thử thách giới đức của mình, đã xuất gia và đã đạt được những giải thoát cho mình. Thuở xưa các bậc Hiền trí, sau khi thách thức giới đức của mình, cũng đã xuất gia và đạt được giải thoát cho mình.

Nói xong bậc Đạo Sư nói câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở Ba-la-nại, Bò-tát sanh làm một người Bà-la-môn chuyên lo tế tự, thiên về bổ thí, hướng đến giới đức, giữ năm giới rất tinh tấn. Vua đối xử với Bà-la-môn ấy rất đặc biệt, kính trọng hơn các Bà-la-môn khác. Tất cả giống như câu chuyện trước. Sau khi bị trói và dắt đến nhà vua, giữa đường Bò-tát gặp một số người dụ rắn đang trình diễn các trò chơi rắn. Họ nắm rắn ở đuôi, ở cổ và cuốn rắn quanh cổ họ. Thấy vậy, Bò-tát nói:

- Nay các bạn thân, con rắn hô giữ giới, theo chánh hạnh, không có ác giới như ông. Vì ác giới và không chánh hạnh, ông thành kẻ trộm cướp, phá gia sản nhà vua, nay đã bị bắt và bị dẫn đi.

Bồ-tát suy nghĩ: “Ngay các con rắn, khi chúng không cắn, không làm hại cũng được gọi là có giới đức. Còn nói gì là loài người nữa? Giới trong đời này là tối thượng, không có gì cao hơn giới nữa”. Rồi họ dắt Bồ-tát đến trước mặt nhà vua. Vua hỏi:

- Người này là ai vậy?

- Đây là kẻ ăn trộm đã cướp phá gia sản của vua

- Vậy hãy xử tội nó theo lệnh của nhà vua.

Bồ-tát thưa:

- Thưa Đại Vương, tôi không phải là người ăn trộm.

- Vậy sao người lại lấy những đồng tiền vàng? Tất cả được báo cáo giống cách thức ở trên. Bồ-tát nói:

- Do lý do này, tôi đi đến kết luận rằng: Trong đời này, giới là tối thượng, giới là đệ nhất. Con rắn hổ đốm không cắn, không làm hại, cũng được gọi là có giới đức. Giới là tối thượng, giới là tuyệt diệu. Tán thán giới như vậy, Bồ-tát nói lên bài kệ:

Giới được xem chí thiện

Giới vô thượng ở đời

Hãy xem con rắn độc

Có giới không làm hại.

Như vậy Bồ-tát với bài kệ này, thuyết pháp cho vua rồi đoạn trừ các dục, xuất gia làm vị tiên nhân du sĩ, đi vào Hy-mã-lạp Sơn, chúng được năm Thắng trí và tám Thiên chứng, về sau được sanh lên cõi Phạm Thiên.

-ooOoo-

Sau khi kể lại pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiên thân:

- Thời ấy, hội chúng của Vua là hội chúng Đức Phật và vị Bà-la-môn tế tự là Ta vậy.

-ooOoo-

87. CHUYỆN ĐI ĐÊM LÀNH DỮ (Tiên Thân Mangala)

Ai thoát điềm lành dữ...

Câu chuyện này khi ở Trúc Lâm, bậc Đạo Sư đã kể về một vị Bà-la-môn giỏi đoán tướng các loại vải. Truyền thuyết nói rằng, ở Vương Xá, một vị Bà-la-môn hết sức mê tín, không tin Ba ngôi báu, theo ta kiến nhưng rất giàu có tài sản lớn.

Một hôm, sau khi tắm xong, người Bà-la-môn báo đem cặp áo lại và được báo cho biết là áo bị con chuột cắn. Người ấy suy nghĩ: “Nếu cặp áo bị chuột cắn, trong nhà này sẽ có đại nạn xảy ra. Đây là một điềm xấu, giống như một lời nguyện rửa. Khi áo bị chuột cắn thì không thể cho con trai, con gái, nô tỳ hay các người làm công... được. Ai lấy cặp áo này, đại nạn sẽ đến với tất cả những người xung quanh. Ta hãy giăng nó vào nghĩa địa, chỗ quăng xác chết (không thiêng, không chôn). Nhưng ta không thể giao cho những người nô tỳ làm việc này được. Chúng có thể khởi lòng tham, laáy cặp áo và gặp nạn. Vậy ta hãy trao tận tay cho con trai ta đi vứt áo”.

Người Bà-la-môn gọi con trai và nói rõ sự việc ấy:

- Nay con thân, chớ lấy tay xúc phạm cặp áo này. Hãy lấy gậy mang cặp áo này, quăng nó vào nghĩa địa, rồi tắm cả đầu cho thật sạch và trở về.

Sáng sớm ngày hôm ấy, bậc Đạo Sư nhìn xem ai có thể được Ngài hóa độ, thấy cha con ấy có căn duyên quả Dự lưu. Như người thợ săn thú, Ngài đi theo con đường thú đi và ngồi trước cửa nghĩa địa ấy, phóng ra hòa quang sáu sắc của Đức Phật. Thanh niên Bà-la-môn vâng theo lời cha, mang cặp áo ấy trên đầu một cây gậy, như mang con rắn nhà và đi đến cửa nghĩa địa. Bậc Đạo Sư nói:

- Nay thanh niên Bà-la-môn làm gì vậy?

- Thưa Tôn giả Gotama, cặp áo này bị con chuột cắn, được xem như là lời nguyện rửa, được ví như nọc độc con rắn. Cha tôi sợ rằng nếu giao người khác quăng cặp áo ấy, lòng tham có thể khởi lên và lấy cặp áo, nên mới sai tôi làm việc này. Tôi cảm lấy cặp áo, hứa rằng tôi sẽ quăng và sẽ tắm cả đầu. Tôi đến đây vì việc ấy, thưa Tôn giả Gotama.

- Vậy người hãy quăng đi.

Thanh niên Bà-la-môn liền quăng cặp áo ấy. Bậc Đạo Sư nói:

- Cặp áo này thích hợp với chúng ta.

Rồi Bậc Đạo Sư đến lượm áo ngay trước mặt chàng thanh niên. Nhưng chàng thanh niên ngăn chặn bậc Đạo Sư:

- Tôn giả Gotama chớ lấy, chớ lấy cặp áo giống như lời nguyện rửa này.

Bậc Đạo Sư vẫn cứ lấy cặp áo có điem xấu ấy và đi về hướng Trúc Lâm.

Chàng thanh niên ấy vội vàng đi thật mau về nhà thưa với cha:

- Thưa cha thân, cặp áo con quăng ở nghĩa địa, nhưng Sa-môn Gotama, dẫu con đã ngăn cản, vẫn cứ lấy cặp áo vì cho là chúng thích hợp với Ngài và đã đi đến Trúc Lâm.

Vị Bà-la-môn suy nghĩ: “Cặp áo ấy là điem xấu, giống như lời nguyện rửa. Nếu dùng nó, Sa-môn Gotama sẽ bị tai hại. Do vậy, chúng ta sẽ bị chỉ trích. Ta sẽ đem cho Sa-môn Gotama nhiều áo khác và bảo Ngài quăng cặp áo ấy đi”.

Vị Bà-la-môn cho đem theo nhiều áo, cùng với con trai đi đến Trúc Lâm. Thấy bậc Đạo Sư, vị ấy đến đứng một bên và thưa:

- Thưa Tôn giả Gotama, có thật chăng Tôn giả đã lấy một cặp áo đã bị vứt ở nghĩa địa?

- Thật vậy, này Bà-la-môn?

- Thưa Tôn giả Gotama, cặp áo ấy sẽ đem lại điem xấu. Nếu Tôn giả sử dụng nó, Ngài sẽ bị tai hại và cả tình xá cũng bị tai hại. Nếu Tôn giả không có áo mặc hay áo đắp, hãy lấy những áo này và vứt cặp áo kia đi.

Bậc Đạo Sư nói với người Bà-la-môn:

- Này Bà-la-môn, chúng tôi là người xuất gia. Đối với chúng tôi, các mảnh vải bị vứt tại các chỗ như nghĩa địa, giữa đường, trong đồng rác, chỗ tắm rửa, vẫn còn có thể dùng được. Nhưng ông đã mê tín điem lành, dữ ngày nay cũng như thuở trước.

Và theo lời yêu cầu của vị ấy, bậc Đạo sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa tại nước Ma-kiệt-đà, ở thành Vương Xá, có vua Ma-kiệt-đà trị nước đúng pháp. Lúc bấy giờ, Bồ-tát sanh ra trong một gia đình Bà-la-môn phương bắc. Đến tuổi trưởng thành, ngài xuất gia làm vị tiên nhân du sĩ, chứng được các Thắng trí và Thiền chứng, rồi đến sống ở Hy-mã-lạp Sơn.

Một thời, Bồ-tát rời khỏi Hy-mã-lạp Sơn, đi đến công viên của vua Vương Xá, trú tại đấy, đến ngày hôm sau Ngài đi vào thành đê khát thực. Nhà vua thấy Bồ-tát, bảo gọi vào, mời ngồi trong cung điện, cúng dường đồ ăn và mời ở lại tại công viên. Bồ-tát ăn tại cung điện nhà vua và ở tại công viên.

Lúc bấy giờ, trong thành Vương Xá có người Bà-la-môn làm nghề đoán tướng vải mặc. Thấy cặp áo để trong rương bị chuột cắn, ông ta sợ điem chẳng lành sẽ xảy ra nên sai con trai liền đem vứt vào nghĩa địa, Bồ-tát đã đi đến trước, ngồi tại cửa nghĩa địa, nhặt lấy cặp áo, và đi về công viên. Chàng thanh niên về báo tin cho người cha biết. Người cha suy nghĩ: “Vị tu khổ hạnh thân cận với vua sẽ bị tai nạn”, ông liền đi đến gặp Bồ-tát và thưa:

- Thưa vị khổ hạnh, hãy quăng cặp áo mà ngài đã lượm được, nếu không ngài sẽ gặp tai nạn.

Bồ-tát nói:

- Đối với chúng tôi, các tấm vải quăng ở nghĩa địa vẫn còn dùng được. Chúng tôi không mê tín về điem lành dữ. Mê tín điem lành dữ này không được các Đức Phật, Độc Giác Phật và Bồ-tát tán thán. Do vậy, bậc hiền trí không mê tín điem lành dữ.

Khi Bồ-tát thuyết pháp cho vị Bà-la-môn như vậy, vị ấy từ bỏ quan niệm sai lầm của mình và quy y với Bồ-tát. Còn Bồ-tát giữ thiền quán không gián đoạn, về sau được sanh lên cõi trời Phạm Thiên.

-ooOoo-

Sau khi kể câu chuyện quá khứ cho vị Bà-la-môn, bậc Đạo Sư nói lên bài kệ này:

Ai thoát điem lành dữ,

Thoát mộng và các tướng,

Vị ấy vượt qua được

Lỗi lầm do mê tín,

Hai ách được nhiếp phục,

Không còn phải tái sanh.

Như vậy, bậc Đạo Sư thuyết pháp cho vị Bà-la-môn với bài kệ này, rồi giảng về các Sự thật. Cuối bài thuyết giảng, vị Bà-la-môn cùng với người con trai chứng quả Dự lưu. Bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân: Người cha và con trai hiện nay là cha và con trai trong thời quá khứ, còn vị tu khổ hạnh chính là Ta vậy.

-ooOoo-

88. CHUYỆN CON BÒ SÀRAMBHA (Ti ệ n Thân Sàrambha)

Hãy nói lời tốt lành ...,

Câu chuyện này, khi ở tại Xá-vệ, bậc Đạo Sư đã kể về học giới liên hệ đến lời mắng chửi. Hai câu chuyện hiện tại và quá khứ giống như câu chuyện trong Tiền thân nandivisala (số 28) đã nói ở trên. Nhưng trong Tiền thân này, Bồ-tát là một con bò đực, tên là Sàbrambha, của một bà-la-môn trú ở Takkasilà, trong nước Gandhara.

-ooOoo-

Nói câu chuyện quá khứ xong, bậc Đạo Sư là bậc Chánh Đẳng Giác, đọc bài kệ này:

Hãy nói lời tốt lành,
Chớ nói lời độc ác,
Lành thay, lời tốt lành!
Lời ác sanh ưu não.

Như vậy, sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, vì Bà-la-môn là Ananda, nữ Bà-la-môn là Uppalavannà, còn Sàbrambha là Ta vậy.

-ooOoo-

89. CHUYỆN KẼ LỪA ĐÀO (Tiền Thân Kuhaka)

Nghe lời của người nói...

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một kẻ lừa đảo. Các chi tiết của câu chuyện sẽ được kể trong Tiền thân Uddala (số 487).

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Barhmadatta trị vì ở Bà-la-môn, gần một ngôi làng nhỏ, có một người tu khổ hạnh lừa đảo, thuộc ngoại đạo bện tóc. Một người điền chủ làm cho người ấy một cái chòi lá trong rừng để ở và nuôi sống kẻ ấy trong chòi với đồ ăn ngon lành. Người điền chủ tin người ngoại đạo bện tóc lừa đảo ấy là người có giới đức. Vì sợ ăn trộm, một hôm, người điền chủ đem đèn chòi lá của người ngoại đạo ấy năm trăm đồng tiền vàng, chôn dưới đất và yêu cầu người ấy coi sóc dùm. Vị tu khổ hạnh nói:

- Thưa Hiền giả, đối với những người xuất gia, không nên nói lời như vậy. Chúng tôi không có lòng tham với gia sản của người khác.

- Lành thay, Tôn giả.

Người điền chủ, tin lời của kẻ ấy và ra đi. Kẻ ác khổ hạnh suy nghĩ: “Chừng ấy tiền đủ sống trọn đời người”. Sau một vài ngày, kẻ ấy lấy số tiền, chôn tại một chỗ bên vệ đường, rồi trở về sống tại chòi lá. Ngày kế tiếp, kẻ ấy đi đến nhà người điền chủ sau khi ăn cơm và nói:

- Thưa Hiền giả, nhờ ngài, tôi đã sống đây một thời gian dài. Sống tại một chỗ quá lâu cũng như người sống chung đụng với loài người. Sống chung đụng là một cái uế đối với những người xuất gia. Do vậy tôi sẽ ra đi.

Nói vậy xong, dầu được yêu cầu nhiều lần, kẻ ấy cũng không muốn trở lại. Người điền chủ nói:

- Sự việc là như vậy, thưa Tôn giả, Tôn giả hãy đi.

Người điền chủ tiễn kẻ ấy ra tận cửa làng rồi mới trở về. Người tu khổ hạnh, đi một lát, rồi suy nghĩ: “Ta nên lừa dối người điền chủ này”. Nghĩ vậy, kẻ ấy cầm một ngọn cỏ giữa búi tóc và đi trở về. Người điền chủ hỏi:

- Sao Tôn giả trở về?

- Thưa Hiền giả, một ngọn cỏ từ mái nhà của Hiền giả đã mắc vào bện tóc của tôi. Người xuất gia không được lấy sự vật không cho. Vậy tôi trở về đem trả ngọn cỏ ấy.

Người điền chủ nói:

- Tôn giả hãy rút ngọn cỏ rồi đi.

Và nghĩ: “Vị này không lấy gia sản của người khác dù chỉ một ngọn cỏ. Ôi, Tôn giả này thật tế nhị đối với ta”. Người chủ điền sanh tịnh tín, đánh lễ kẻ ấy, rồi từ biệt.

Lúc bấy giờ, vì mục đích buôn bán, Bồ-tát đi đến biên địa, và ở tại trú xứ ấy. Nghe lời người tu khổ hạnh nói. Bồ-tát suy nghĩ: “Chắc hẳn kẻ ác khổ hạnh này có lấy tiền bạc gì của người điền chủ này”. Bồ-tát hỏi người điền chủ:

- Nay bạn, bạn có giao cái gì cho người tu khổ hạnh này giữ không?

- Thưa bạn, tôi có giao cho vị ấy giữ năm trăm đồng tiền vàng.

- Vậy hãy tìm kiếm số tiền ấy.

Người điền chủ đi đến chòi lá, tìm khoâng thấy số tiền, liền trở về hết sức nhanh báo cho Bồ-tát là tiền không còn nữa.

Bồ tát nói:

- Không có ai khác lấy tiền vàng của bạn ngoài tên khở hạnh bện tóc lừa đảo. Chúng ta hãy đuổi theo bắt lấy nó.

Họ chạy đuổi theo, bắt được tên tu khở hạnh lừa đảo, đánh nó và bảo nó đem trả tiền vàng. Thấy số tiền vàng đã được trả lại, Bò-tát khinh bỉ nói với tên tu khở hạnh:

- Người thật không dính một ngọn cỏ, mà lại dính đến năm trăm đồng tiền vàng!

Rồi Bò-tát đọc bài kệ này:

*Nghe lời của người nói,
Lời nhẹ nhàng êm dịu,
Không dính đến ngọn cỏ,
Mà dính năm trăm vàng.*

Rồi Bò-tát nói thêm:

- Đây kẻ bện tóc gian dối kia, chớ làm như vậy nữa.

Khuyên giáo, và khiển trách kẻ ấy xong, Bò-tát sống làm các công đức đến lúc mạng chung, Bò-tát đi theo nghiệp của mình.

-ooOoo-

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo sư nói:

- Đây các Tỷ-kheo, không phải chỉ nay Tỷ-kheo này mới lừa đảo mà trong quá khứ cũng đã lừa đảo rồi.

Rồi bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc ấy, người tu khở hạnh lừa đảo là Tỷ-kheo lừa đảo này, còn người hiền trí là Ta vậy.

-ooOoo-

90. CHUYỆN KỂ VONG AN (Ti ệ n Thân Akatannu)

Ai trước được làm lành...

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về ông Cấp Cô Độc. Tương truyền, một người triệu phú sống tại biên địa là một người bạn của ông Cấp Cô Độc, nhưng hai người chưa từng gặp nhau. Một hôm người bạn này chất đầy năm trăm cỗ xe với hàng hóa biên địa và bảo những người làm công:

- Các bạn hãy đi. Dem hàng hóa này đến Xá-Vệ, bán trước mặt ông Cấp Cô Độc là người bạn của chúng tôi và đem về hàng hóa nhận được do đổi hàng.

Họ vâng lời dặn của vị triệu phú ấy đi đến Xá-Vệ gặp vị đại triệu phú, trao tặng phẩm và trình bày sự việc. Vị đại triệu phú tiếp đón họ niềm nở, cho họ chỗ ở và tiền tiêu, hỏi thăm người bạn có được an lạc không, rồi bán các hàng hóa, và giao cho họ hàng hóa trao đổi. Rồi họ đi về biên địa, báo cáo sự việc lên vị triệu phú.

Một thời gian khác ông Cấp Cô Độc, như lần trước cho đánh năm trăm cỗ xe đến biên địa. Những người của ông Cấp Cô Độc đến biên địa, đem theo tặng phẩm, đi đến gặp vị triệu phú sống ở biên địa.

Ông này nói:

- Các người từ đâu đến?

- Chúng tôi từ Xá-Vệ đến, là những người hầu cận của ông Cấp Cô Độc, người bạn của ông.

- Cấp Cô Độc, người nào cũng có tên như vậy!

Rồi ông cười mỉa mai họ, nhận lấy quà tặng, và bảo họ đi mà không cho họ chỗ ở và tiền tiêu. Vì vậy họ tự bán các hàng hóa, mang các hàng hóa trao đổi, rồi đi về Xá-Vệ và báo cáo sự việc cho vị triệu phú.

Rồi người triệu phú ở biên địa, một lần nữa, như lần trước, cho đánh năm trăm cỗ xe đến Xá-Vệ. Các người thuộc hạ mang quà tặng đến gặp vị đại triệu phú. Thấy họ, người nhà ông Cấp Cô Độc liền thưa:

- Thưa ông chủ, chúng tôi sẽ lo cho họ chỗ ở, cơm ăn và tiền tiêu.

Nói xong, họ đưa các cỗ xe của những người ấy ra khỏi thành, bảo họ tháo xe tại một chỗ đã lựa chọn và nói:

- Các bạn hãy ở đây. Từ nhà chúng tôi, chúng tôi sẽ đưa đến cho các bạn cháo, cơm và tiền tiêu.

Nói xong họ đi, họ các người làm công lại, lúc nửa đêm vào canh giữa, họ đến cướp năm trăm cỗ xe, cướp sạch áo mặc, áo đắp, đánh đổi các con bò, tháo bánh xe ra khỏi các cỗ xe, đặt các cỗ xe xuống đất, lấy các bánh xe, rồi bỏ đi. Những người trú ở biên địa chỉ còn làm chủ một cái áo mặc, khoảng còn gì cả, sợ hãi chạy mau đi trốn và trở về biên địa.

Những người nhà triệu phú báo cáo sự việc ấy lên vị triệu phú Cấp Cô Độc. Đại triệu phú nghĩ: “Đây là một câu chuyện quan trọng có thể trình bậc Đạo Sư”.

Ông Cấp Cô Độc đi đến bậc Đạo Sư, tường thuật tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện. Bậc Đạo Sư nói:

- Nay gia chủ, không phải chỉ nay, kẻ ở biên địa ấy có hạnh như vậy. Trong quá khứ kẻ ấy cũng đã có hạnh như vậy rồi.

Nói xong, theo lời yêu cầu, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bô-tát là một người triệu phú có tài sản lớn ở Ba-la-nại.

Một người triệu phú ở biên địa là một người bạn chưa bao giờ thấy mặt của Bô-tát. (tất cả đều giống như câu chuyện hiện tại trên). Được những người của mình báo cáo:

- Đây là việc chúng tôi làm hôm nay.

Bô-tát nói:

- Do không biết báo đáp một công việc đã làm trước cho mình, nên về sau họ phải gặp sự việc như vậy.

Nói vậy xong, trước hội chúng tụ họp, Bô-tát thuyết pháp với bài kệ này:

Ai trước được làm ơn,

Không biết đáp ứng lại,

Về sau, việc xảy đến,

Không tìm được người giúp.

Như vậy với bài kệ này, Bô-tát thuyết pháp, và trọn đời làm các công đức như bố thí v.v... rồi đi theo nghiệp của mình.

-ooOoo-

Sau khi kể lại pháp thoại, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Người ở biên địa thời ấy là người ở biên địa hiện nay, còn vị triệu phú Ba-la-nại là Ta vậy.

-ooOoo-